

Казус

Избухмет казу е М.
В - М

Ищецът А. А. е сезирал Варненския окръжен съд с иск за прекратяване на дружеството „Х“ ООД на основание чл. 517, ал. 3 ГПК. Представил е удостоверение на Съдебен изпълнител за образувано изпълнително дело по което е вискател срещу длъжника Едноличен търговец „Б. Б.“ и постановление, с което е бил овластен да поиска прекратяване на „Х“ ООД, след като в тримесечен срок от връчване на изявлението му за прекратяване участието в това дружество на длъжника по изпълнителното дело ЕТ „Б. Б.“, ответникът „Х“ ООД не му е изплатил принадлежащата се на съдружника Б. Б. част от имуществото, определена съгласно чл. 125, ал. 3 ТЗ, и не е удовлетворил по друг начин вземането му към този съдружник.

Ответникът „Х“ ООД е възразил:

- че изявлението на вискателя А. А. за прекратяване участието на Б. Б. в „Х“ ООД е станало известно на тримата съдружници в това дружество (включително и на Б. Б.) от получения препис на исковата молба;
- че няма персонална идентичност между длъжника на вискателя А. А. и съдружника, посочен в изявлението за прекратяване на „Х“ ООД и
- че цялото вземане на ищеца А. А. е обезпечено с ипотека върху имот, чиято пазарна стойност многократно надвишава размера на това вземане.

По делото е нямало спор за следните факти:

- а) Едноличният търговец „Б. Б.“ е длъжник по изпълнително дело с вискател А. А.;
- б) Б. Б. като физическо лице е съдружник в дружеството „Х“ ООД;
- в) налице е принудително изпълнение по реда на чл. 517, ал. 1 ГПК върху дела на ограничено отговорния съдружник Б. Б. но за поети в качеството му на едноличен търговец задължения към А. А.;
- г) изявлението на вискателя А. А. за прекратяване участието на длъжника Б. Б. като съдружник в „Х“ ООД е било връчено от съдебния изпълнител на управителя на „Х“ ООД, но не е било връчено нито на съдружника Б. Б., нито на другите двама съдружника в „Х“ ООД. По делото е било установено, че управителят на „Х“ ООД не е уведомил никого от съдружниците за връченото му изявление по чл. 517, ал. 3, изр. 1-во ГПК.
- д) по отношение връчването по-горе по б. „г“ срокът по чл. 517, ал. 3, изр. 2-ро ГПК е изтекъл и вискателят А. А. е бил овластен от съдебния изпълнител – да предяви иск за прекратяване на „Х“ ООД;
- е) вземането на ищеца А. А. към длъжника му Едноличен търговец Б. Б. е било обезпечено с първа по ред ипотека върху имот, чиято стойност многократно надвишава размера на вземането с лихвите и разноските.
- е) липсват доказателства за пълно или частично удовлетворяване вземането на вискателя А. А.

При тази фактическа обстановка окръжният съд е приел, че искът е неоснователен. Мотивите на съда са, че:

- първо, законът не поставя под еднакъв правен режим действията на физическите лица и действията, които същите физически лица извършват в качеството си на регистрирани по Търговския закон еднолични търговци. Задълженията, поети от определен гражданскоправен субект не са идентични със задълженията, които същият субект поема като регистриран търговец, затова и режимът на сделките, уредени с разпоредбите по ЗЗД е различен от уредбата на търговските сделки в част Трета на Търговския закон.

Поради тази причина в случая е била налице липса на абсолютната материална предпоставка за прилагане на изпълнителния способ по чл. 517, ал. 3 ГПК – идентичност между длъжника по изпълнителното дело и съдружника в дружеството с ограничена отговорност, чието прекратяване е предмет на делото.

- второ, решението за прекратяване участието на Б. Б. като съдружник в „Х“ ООД и съответно – за изплащане на вискателя А. А. на припадащата се на Б. Б. част от имуществото на „Х“ ООД, определена съгласно чл. 125, ал. 3 от Търговския закон, е единствено от компетентността на общото събрание на „Х“ ООД (чл. 137, ал. 1, т. 3 ТЗ). При безспорно установения факт, че не само съдружникът Б. Б., но и останалите двама съдружника в „Х“ ООД не са били уведомявани за изявлението на вискателя А. А. за прекратяване участието на Б. Б. в дружеството, вземането на такова решение от общото събрание е било правно невъзможно. Ето защо, при установеното по делото неуведомяване (незнание) на съдружниците за предприетата от А. А. процедура по прекратяване на дружеството, срокът за удовлетворяване на вискателя по чл. 517, ал. 3, изр. 2-ро ГПК не е започнал да тече и тази абсолютна положителна процесуална предпоставка за завеждане на делото е ненастъпила. Поради което искът – като неоснователен – е подлежал на отхвърляне.

- трето, окръжният съд е преценил, че достатъчната обезпеченост на вземането на А. А. е процесуална пречка за исканото прекратяване на „Х“ ООД и предявяването на иска е всъщност злоупотреба с процесуални права, отречена от императивното изискване по чл. 3 ГПК. При констатираното от съда наличие на достатъчно имуществени права на длъжника, които са в състояние изцяло и многократно да покрият вземането на А. А., насочването на изпълнението към дялове в дружество с ограничена отговорност, с преки последици за правната сфера и на трети лица (останалите съдружници в „Х“ ООД), е несъобразено с добрите нрави упражняване на предоставено от закона процесуално право.

Затова искът на А. А. за прекратяване на дружеството „Х“ ООД на основанието по чл. 517, ал. 3 ГПК – като неоснователен – е бил отхвърлен.

Решението на окръжния съд е обжалвано от ищеца А. А., със съображения за неговата неправилност.

Въпрос: Какво трябва да е мотивираното решение на Апелативния съд и с какъв точно диспозитив?

**ОТГОВОРИ НА ИЗТЕГЛЕНИЯ КАЗУС НА ПИСМЕН ИЗПИТ ЗА ЗАЕМАНЕ
НА ДЛЪЖНОСТТА” СЪДИЯ” В АПЕЛАТИВЕН СЪД ГР.ВАРНА –
ТЪРГОВСКА КОЛЕГИЯ, ПРОВЕДЕН НА 26.03.2016 г.**

Казусът е съставен по решение № 77 от 16.06.2012г. на ВКС по т.д. № 573/2011, II търговско отделение ТК, постановено по чл. 290 от ГПК.

Правилното решаване на казуса предполага следните отговори на поставените по делото въпроси:

- 1) Достатъчно е изявлението на вискателя за прекратяване на „X” ООД да е било връчено на дружеството чрез законния му представител. Връчване на съдружниците не е необходимо. Липсата на решение на общото събрание на „X” ООД за прекратяване участието на Б.Б. и за изплащане на припадащата му се от имуществото на дружеството част на вискателя, е непротивопоставимо на А.А.
- 2) Не е вярно, че „няма персонална идентичност между длъжника на А.А. и съдружника в „X” ООД”. Независимо дали задълженията са поети от лицето като гражданско-правен субект или като субект на търговското право, то отговаря за тях с цялото си имущество, част от което са и дяловете му в търговски дружества. Налице е пълна персонална идентичност между двата субекта – физическото лице и неговия едноличен търговец.
- 3) Няма пречка вискателят да насочи изпълнението към всеки актив на длъжника, независимо от обезпеченията на вземането. Възражението по чл. 3 от ГПК е неоснователно.
- 4) Разпоредбата на чл.517, ал.3 – ГПК не може да се прилага разширително и е недопустимо съдът да обуславя прекратяването на дружеството от предпоставки, невключени в нейния фактически състав.

Примерен диспозитив на решението:

Водим от горното, Варненският апелативен съд

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № .../ д...м...г... на Варненския окръжен съд, постановено по т.д № .../ ... год., като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРЕКРАТЯВА „X” ООД, ЕИК....., на основание чл. 517, ал. 3 от ГПК, по иск на А.А., ЕГН:.....

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му при предпоставките на чл.280, ал.1 – ГПК.

След влизане на решението в сила заверен препис от него да се изпрати на Агенция по вписванията за вписване в търговския регистър по партидата на „X” ООД ЕИК.....

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ1.

2.

ЗАБЕЛЕЖКА: Това са принципните отговори на поставените в казуса въпроси. Комисията преценява правилността на правните изводи и тяхното мотивиране.

Казус

Контрпретен каузе 1
М.
К.

А. А. е поемател по издаден от В. В. запис на заповед, в който В. В. се задължил за следното:

„на датата 20.10.2013 г. да заплатя на А. А. сумата 10 000 лева или равностойността в жито, съгласно договора ни за продажба от 20.08.2013 г.“.

В производството по чл. 417, т. 9 и чл. 418 ГПК, за своето вземане в размер на 10 000 лева А. А. се снабдил със заповед за изпълнение и изпълнителен лист, след което продал вземането с договор за цесия на С. С.

В срока по чл. 414 ГПК издателят В. В. направил възражение против Заповедта за изпълнение и Районният съд спрял изпълнението.

В срока по чл. 415, ал. 1 ГПК цесионерът С. С. предявил пред Окръжен съд Варна иск по чл. 422, ал. 1 ГПК – за установяване съществуването на вземането по записа на заповед.

Ответникът е възразил, че:

а) ищецът не притежава активна процесуална легитимация за водене на делото, защото прехвърлянето на спорното право е станало по време на процеса за реализация на вземането (чл. 226, ал. 1, във вр. с чл. 422, ал. 1 ГПК) и предявеният от цесионера иск за съществуване на вземането е недопустим.

б) вземането не съществува, поради опорочената форма на записа на заповед – нарушение на чл. 535, т. 2 ТЗ и вписване на основанието на дължимото плащане.

По делото е било установено, че останалите реквизити на записа на заповед – по т. 1 и т. 3 – т. 7 ТЗ са налице.

Окръжният съд е приел, че производството по чл. 422 ГПК е различно от заповедното производство и че искът е допустим, но разгледан по същество – е неоснователен.

Мотивите на съда са, че записът на заповед не съдържа изискуемите от закона реквизити и не отговаря на изискванията за външна редовност, като предпоставка за издаване на заповед по чл. 417, т. 9 ГПК, във вр. с чл. 535, т. 2 ТЗ – в него липсва ясно и определено изразена воля за поемане на безусловно задължение да се плати посочената сума пари и създава неяснота коя от двете различни престации издателят трябва да изпълни, а поемателят – да може да претендира.

Според окръжния съд, не само посочването на вид престация извън дължимата парична сума, но и прякото посочването на конкретния каузален договор, по който двете различни престации са били дължими, е порок, който лишава записа на заповед от присъщата му абстрактна същност и безусловност на задължението, затова записът на заповед е нищожен поради липса на предписана от закона форма.

По тези съображения предявеният от цесионера С. С. иск по чл. 422 ГПК за съществуване на вземането в размер на 10 000 лева по издадения от платеща В. В. запис на заповед с поемател цедента А. А. е бил отхвърлен като неоснователен.

Решението на окръжния съд е обжалвано от ответника В. В. със съображения, че производството по делото – по изложените в отговора на исковата молба доводи за липса на активна процесуална легитимация на ищеца С. С. – е било недопустимо. Искането на В.

В. е, обжалваното решение да бъде обезсилено, а производството по делото – прекратено.

Решението е обжалвано и от ищеца С. С., съображенията му са за неправилно прилагане на материалния закон и за необоснованост на съдебния акт. Искането на жалбоподателя е, решението на окръжния съд да бъде отменено, а предявеният установителен иск – съответно уважен.

Въпрос: Какво трябва да е мотивираното решение на Апелативния съд и с какъв точно диспозитив ?

Казус

Контроли казус 2
ИИ

Производството е по чл. 258 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „А“ ООД срещу решение на Окръжен съд Варна, с което е бил уважен предявен от И. Ш. Х. иск по чл. 74, ал. 1 ТЗ за отмяна на решенията от 10.05.2014 г., приети от Общото събрание на „А“ ООД.

В исквата молба ищецът И. Ш. Х. е твърдял, че е съдружник в „А“ ООД и единствен управител на това дружество. На 10.06.2014 г., след справка в търговския регистър установил, че на 05.06.2014 г. било вписано решение на общото събрание на „А“ ООД от 10.05.2014 г. – за заличаването му като управител на „А“ ООД и за назначаване на нов управител. Решенията на общото събрание от 10.05.2014 г. били взети от останалите съдружници неприсъствено, без да е налице давано от И. Ш. Х. писмено съгласие за това.

Искането на И. Ш. Х. е било, решението на общото събрание на „А“ ООД от 10.05.2014 г. – като противоречашо на дружествения договор и на повелителни разпоредби на закона – да бъде отменено.

Ответникът „А“ ООД е възразил, че искът е неоснователен поради факта, че към датата 10.05.2014 г. ищецът вече не е бил съдружник в „А“ ООД, затова не е било необходимо, неприсъственото решение на общото събрание от тази дата да бъде подписано и от И. Ш. Х.

В производството пред окръжния съд е било безспорно установено, че:

- на датата 10.01.2014 г. ищецът И. Ш. Х. отправил до дружеството писмено предупреждение за прекратяване на участието си като съдружник, това предупреждение било получено от дружеството на 11.01.2014 г.;
- разпоредбите по чл. 125 ТЗ са били дословно повторени в дружествения договор на „А“ ООД;
- до датата 10.05.2014 г. няма приемано решение на общото събрание за освобождаването на И. Ш. Х. като съдружник и за поемане на притежаваните от него дялове от друг съдружник или за придобиването им от трето лице и/или за намаляване на капитала с равностойността на тези дялове;
- до датата 10.05.2014 г. няма приемано решение на общото събрание за определяне равностойността на дружествения дял на И. Ш. Х.
- дружественият договор на „А“ ООД изисква решенията на общото събрание за освобождаване и за назначаване на управител да се приемат с единодушие от всички съдружници.
- неприсъственото решение на общото събрание на „А“ ООД от 10.05.2014 г. е било взето, като писмено съгласие за освобождаването на И. Ш. Х. като управител и за назначаването на новия управител са дали всички останали съдружници, И. Ш. Х. не е давал такова съгласие;

При тази безспорна фактическа обстановка окръжният съд е приел, че възраженията на ответника „А“ ООД са неоснователни. Съображенията на съда са, че тримесечният срок на отправеното от ищеца предизвестие по чл. 125, ал. 2 ТЗ е изтекъл преди датата на общото събрание от 10.05.2014 г., но този факт е нямал за правна последица автоматично прекратяване на членственото правоотношение на И. Ш. Х., защото към тази дата:

- първо, не е бил уреден въпросът с правото на собственост върху притежаваните от ищеца дружествени дялове, като тези дялове нито са били поети от друг съдружник или прехвърлени на някого, който да е бил приеман като съдружник, нито капиталът на дружеството е бил съответно намален с равностойността на дружествените

дялове, притежавани от И. Ш. Х. Затова членствените права на И. Ш. Х., които пряко произтичат и са материално обусловени от правото му на собственост върху притежаваните от него дялове от капитала на „А“ ООД, включително и правото му на глас, съответстващо на тези дялове, не са били погасени, поради което не само към датата на провеждане на общото събрание от 10.05.2014 г., но и към момента на предявяване на иска и приключване на устните състезания по делото И. Ш. Х. е продължавал да бъде съдружник в „А“ ООД, при това надлежно вписан в търговския регистър и

- второ, като следствие от неизгубеното от нищца право на собственост върху дружествените му дялове и пряко произтичащото от тази собственост членство в „А“ ООД, към момента на вземане на решението на общото събрание от 10.05.2014 г. все още не е било възможно да бъде определен и размерът на имуществените последици за дружеството и за напускащия съдружник по чл. 125, ал. 3 ТЗ. А без едновременното настъпване на два юридически факта: освобождаване от собственост върху дружествени дялове и зависещото от момента на това освобождаване насрещно и съразмерно на стойността им придобиване на вземането по чл. 125, ал. 3 ТЗ, погасяването на членствени права е правно невъзможно.

По тези съображения окръжният съд е приел, че искът е основателен и решението на общото събрание на „А“ ООД от 10.05.2014 г. за освобождаване на И. Ш. Х. като управител и за назначаването на нов управител, като прието в пряко противоречие с изискването на дружествения договор за единодушие от гласовете на всички съдружници при вземането на такова решение, е било отменено.

Решението на окръжния съд е обжалвано от ответника „А“ ООД със същите съображения, каквито са били изложени в отговора на исковата молба. Искането пред Апелативния съд е, това решение да бъде отменено, а предявеният иск – съответно отхвърлен като неоснователен.

Въпрос: Какво трябва да е мотивираното решение на Апелативния съд и с какъв точно диспозитив?